

Boh stále volá do služby
Ohlasovať evanjelium životom

Je na svete miesto, kam ešte neprišla Cirkev? Snád' niekde v džungli, lebo svet je už preskúmaný.

„Ježiš zvolal Dvanástich a začal ich posielat' po dvoch“ (Mk 6,7).

Biskupi sa nazývajú nasledníci dvanástich. Je ich viac, ale tu je aj viac miesta ako v historickom Izraeli. Chodili po dvoch, lebo v biblii sa píše, že svedectvo dvoch mužov, ak hovoria to isté je pravdivé, dokonca tak, že dvaja svedkovia stačia na odsúdenie k smrti. Dostali moc nad nečistými duchmi čiže majú od Stvoriteľa moc nad duchovnými vecami. Ale nemajú si na cestu brať nič okrem palice. Palica je dávnym znakom pútnika alebo pastiera. Je oporou po ceste, ale slúži aj na obranu pred zverou či zbojníkmi, ale je taká jednoduchá, že sa dá nájsť všade a netreba sa o ňu zvlášť starať. Peniaze, kapsa, chlieb alebo dvoje šiat – takto Ježiš apoštolom povedal, aby sa nestarali o svoje hmotné zabezpečenie, veď inde hovorí, že Boh sa stará aj o nebeských vtákov, postará sa aj o nich. Starosť o majetok môže spôsobiť, že sa prestanú starať o ich hlavné poslanie, že sa budú báť odísť nezabezpečení, alebo že sa dokonca dajú iba na zarábanie si na seba. Veď nejdú si tiskať hmotné bohatstvá, ale duchovné. Hovorí aj o skromnosti, lebo majú ostať v dome, aby nechodili postupne „vyjedat'“ celé mesto či dedinu. Ale nemajú ani ostávať, aby azda nezleniveli, alebo aby všade stihli ohlásiť príchod Mesiáša. Teraz, keď je kňazov viac, ostávajú v jednej farnosti síce dlhšie, ale zarábajú na seba sami, a nehrozí, aby sa niekomu neohlásilo evanjelium. Ale ak by apoštolov niekde prijať nechceli, majú si otriast' ešte aj prach z obuvi, aby ukázali, že nemajú nič spoločné s tými, ktorí nechceli prijať možnosť spásy. A apoštoli tak robili.

A my? Veď každý kresťan je Ježišovým učeníkom. Tu sa síce hovorí o dvanástich, ale každý z nás má povinnosť hlásať učenie Krista. Teraz si však nemusíte robiť starosti s tým, kam pôjdete, alebo akú palicu si zoberiete. Máme predsa iné možnosti. Tu už iste tak ľahko nenájdete človeka, ktorý ešte nepočul o Ježišovi. Ale nájde sa dosť takých, čo nevedia, čo po nás chce. Nevedia to, napriek tomu, že počuli niečo o láske, aj kresťania sa medzi sebou nenávidia. Nevedia to, napriek tomu, že počuli o odpúšťaní, aj kresťania sa nenávidia. Nevedia to, napriek tomu, že počuli niečo o spravodlivosti, aj kresťania kradnú. Nevedia to, napriek tomu, že počuli niečo o milosrdenstve, aj kresťania im neodpúšťajú chybičku. Ale aj my sme predsa kresťania. A aj my sme niekedy

takíto, ale dúfam že sa mýlim. Veď, ak je to takto, máme sa za čo hanbiť, lebo náš život má byť prevedením Ježišovej náuky do praxe. A ak tak nežijeme, ako máme byť hlásateľmi Božieho kráľovstva? Veď nemusíme chodiť od mesta k mestu a hlásať evanjelium, ale musíme, naozaj musíme ukázať, že evanjelium funguje!

Máhátmá Gándí pôsobil istý čas v Južnej Afrike, ktorá bola britskou kolóniou, ako India. Začal čítať Bibliu, a veľmi ho zaujala. Preto sa raz vybral do kostola, aby sa s týmto učením lepšie oboznámil. Prišiel až pred kostol, kde ho dvaja muži jemne, ale dôrazne upozornili, že ak sa chce pomodliť, môže tak urobiť, ale v kostole, ktorý je určený pre farebných – černochoch. Otočil sa, a už nikdy sa v kostole neobjavil. Politika apartheidu čiže delenie občanov podľa rasy. A táto hlúposť možno môže za odvrátenie sa od kresťanstva jednej z najväčších osobností 20. storočia.

A my predsa máme snahu spasiť celý svet.

Kristovo učenie sa rozšírilo po celom svete, ale sú miesta, kam ešte neprišlo. Snažme sa, aby tým miestom neboli srdcia ľudí znechutené naším zlým svedectvom.

Amen.